

Άγιος Σιλουανός: Αγαπούσε άπειρα το Θεό και Υιό της, αλλ' αγαπούσε και τον λαό με μεγάλη αγάπη!

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Χαριτωμένες παραινέσεις](#)

Παναγία η Ελεούσα.

[Γράφει ο άγιος Σιλουανός]: Όταν η ψυχή κατέχεται από την αγάπη του Θεού, τότε, ω, πώς είναι όλα ευχάριστα, αγαπημένα και χαρμόσινα!

Αυτή η αγάπη όμως συνεπάγεται θλίψη· κι όσο βαθύτερη είναι η αγάπη, τόσο μεγαλύτερη είναι κι η θλίψη.

Η Θεοτόκος δεν αμάρτησε ποτέ, ούτε καν με τον λογισμό, και δεν έχασε ποτέ τη χάρη, αλλά κι Αυτή είχε μεγάλες θλίψεις.

Όταν στεκόταν δίπλα στο Σταυρό, τότε ήταν η θλίψη της απέραντη σαν τον ωκεανό κι οι πόνοι της ψυχής Της ήταν ασύγκριτα μεγαλύτεροι από τον πόνο του Αδάμ μετά την έξωση από τον Παράδεισο, γιατί και η αγάπη της ήταν ασύγκριτα μεγαλύτερη από την αγάπη του Αδάμ στον Παράδεισο.

Κι αν επέζησε, επέζησε μόνο με τη θεία δύναμη, με την ενίσχυση του Κυρίου, γιατί

ήταν θέλημά Του να δει την Ανάσταση κι ύστερα, μετά την Ανάληψή Του, να παραμείνει παρηγοριά και χαρά των Αποστόλων και του νέου χριστιανικού λαού.

Εμείς δεν φτάνουμε στην πληρότητα της αγάπης της Θεοτόκου, και γι' αυτό δεν μπορούμε να εννοήσουμε πλήρως το βάθος της θλίψεώς της. Η αγάπη Της ήταν τέλεια. Αγαπούσε άπειρα το Θεό και Υιό της, αλλ' αγαπούσε και τον λαό με μεγάλη αγάπη.

Και τι αισθανόταν τάχα, όταν εκείνοι, που τόσο πολύ η ίδια αγαπούσε και που τόσο πολύ ποθούσε τη σωτηρία τους, σταύρωναν τον αγαπημένο Υιό της;

Αυτό δεν μπορούμε να το συλλάβουμε, γιατί η αγάπη μας για τον Θεό και τους ανθρώπους είναι λίγη. Κι όπως η αγάπη της Παναγίας υπήρξε απέραντη και ακατάληπτη, έτσι απέραντος ήταν κι ο πόνος της που παραμένει ακατάληπτος για μας.

Άσπιλε Παρθένε Θεοτόκε, πες σε μας τα παιδιά σου, πώς αγαπούσες τον Υιό Σου και Θεό, όταν ζούσες στη γη; Πώς χαιρόταν το πνεύμα σου για το Θεό και Σωτήρα σου; Πώς αντίκρυζες την ομορφιά του προσώπου Του; Πώς σκεπτόσουν πως Αυτός είναι Εκείνος, που Τον διακονούν με φόβο και αγάπη όλες οι δυνάμεις των ουρανών;

Πες μας, τι ένιωθε η ψυχή σου, όταν κρατούσες στα χέρια σου το Θαυμαστό Νήπιο; Πώς το ανέτρεφες;

Πώς πονούσε η ψυχή Σου, όταν μαζί με τον Ιωσήφ Τον αναζητούσες τρεις μέρες στην Ιερουσαλήμ;

Ποιαν αγωνία έζησες, όταν ο Κύριος παραδόθηκε στη σταύρωση και πέθανε στο Σταυρό;

Πες μας, τι χαρά αισθάνθηκες για την Ανάσταση ή πώς σπαρταρούσε η ψυχή σου από τον πόθο του Κυρίου μετά την Ανάληψη;

Οι ψυχές μας λαχταρούν να γνωρίσουν τη ζωή σου με τον Κύριο στη γη· αλλά συ δεν ευδόκησες να τα παραδώσεις όλ' αυτά στη Γραφή, αλλά κάλυψες με σιγή το μυστήριό σου.

Απόσπασμα από το κείμενο του αγίου Σιλουανού με τίτλο "Για την Θεομήτορα", από το βιβλίο του Αρχιμανδρίτου Σωφρονίου [νυν οσίου Σωφρονίου], ο "Άγιος Σιλουανός ο Αθωνίτης", έκδοση Ιεράς Μονής Τιμίου Προδρόμου Έσσεξ Αγγλίας.